

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3287/2018
13.12.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Говедарица, Добриле Страјина, Биљане Драгојевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Рњаковић, адвокат из ..., против тужене „ББ“ АД из ..., чији је пуномоћник Рајна Андрић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6837/17 од 05.12.2017. године, у седници одржаној 13.12.2018. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6837/17 од 05.12.2017. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6837/17 од 05.12.2017. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Трећег суда у Београду П 2808/17 од 29.05.2017. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска од 10.05.2017. године. Ставом другим изреке је усвојен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да су апсолутно ништаве одредбе Уговора о стамбеном кредиту бр. ... који је закључен дана 29.05.2009. године између тужиоца и тужене и то члан 3. став 3. алинеја 4. Уговора да банка задржава право измене уговорне каматне стопе у зависности од основне каматне стопе и пословне политике банке; члан 3. став 3. алинеја 4. Уговора којим је одређено да је корисник кредита сагласан и да својим потписом на уговору изричито и безусловно прихвата да се висина каматне стопе, као и начин обрачунавања и наплате, аутоматски усклађују са изменама законских прописа и аката пословне политике банке, без обавезе уговорних страна да закључују посебан анекс уговора, с тим што је банка дужна да пре почетка примене променљиве каматне стопе о томе писмено обавести корисника кредита, као и члан 4. став 2. Уговора којим је утврђено да се месечни ануитети уплаћују у динарима, а висина ануитета се утврђује према продајном курсу банке за CHF на дан уплате. Ставом

трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу по основу стицања без основа уплати 36.520,54 динара, у појединачним износима и са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 81.529,82 динара.

Одлучујући о жалби тужене Апелациони суд у Београду је пресудом Гж 6837/17 од 05.12.2017. године, ставом првим изреке, жалбу тужене одбио и пресуду Трећег суда у Београду П 2808/17 од 29.05.2017. године потврдио, у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила посебну ревизију, у делу којим је утврђена ништавост члана 4. став 2. Уговора о кредиту закљученог дана 25.09.2008. године.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. став 1. ЗПП, оценио да у конкретном случају не постоји потреба разматрања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Тужена је уз ревизију приложила судске одлуке с намером да поткрепи тврдњу о постојању различитих судских одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова о истом тужбеном захтеву као што је конкретан, међутим, све приложене одлуке на које се ревизија позива као доказ постојања другачије судске праксе су одлуке првостепених судова и Апелационог суда у Београду Гж 3462/2016 од 31.05.2017. године, а оне не могу да буду израз устаљене судске праксе, па није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе. Образложења побијаних пресуда за одлуку о усвајању захтева тужиоца у побијаном делу у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права – одредбе члана 395. у вези чл. 12. и 15. Закона о облигационим односима. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у том смислу одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда у примени наведених законских одредби тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Налажење је и Врховног касационог суда да је ништава одредба уговора којом банка одобрава кредит у висини динарске противвредности стране валуте по куповном тржишном курсу на дан коришћења кредита, а корисник кредита се обавезује да отплату кредита врши по средњем курсу банке на дан плаћања. Овом одредбом уговора није

установљен паритет стране валуте са кредитном обавезом тужиоца. Висина кредитних средстава која је тужена банка пласирала није сразмерна висини доспелих рата за плаћање од стране тужиоца, као корисника кредита. Тиме је нарушено једно од основних начела Закона о облигационим односима – начело еквивалентности узајамних давања. Зато, ни у случају да је дозвољено одлучивање о ревизији тужене у смислу члана 404. ЗПП, не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужену.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије по општим правилима из члана 410. став 2. тачка 5, у вези са чланом 403. став 3. ЗПП и нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, који право на изјављивање ревизије везује за прописани новчани лимит, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Парнични поступак покренут је 25.06.2015. године, тужбом ради стицања без основа. Вредност предмета спора у тужби је означена на износ 81.826,75 динара.

Имајући у виду да вредност предмета спора у конкретном случају не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић